

Inés Padrosa Gorgot, Bibliotecària i historiadora**Joan Domènech: una singular pluralitat**

L'arxiu de Lloret em convida a deixar per escrit les meves vivències amb l'amic Joan Domènech. Serà difícil sintetitzar els diferents punts de confluència que van marcar moltes vivències compartides i van derivar en trobades informals i gastronòmiques amb aquest incansable, belluguet, inquiet i perseverant lloretenc, vinculat a tantes iniciatives i associacions.

Seguint un ordre cronològic, recordo la primera vegada que vam coincidir. Va ser ni més ni menys que al Palau de la Generalitat, l'any 1991. Ambdós vam ser mereixedors de la distinció atorgada per l'Obra del Ballet Popular per haver estat autors de monografies sobre tema sardanístic: en Joan sobre el seu oncle compositor Domènec Moner i, per la meua part, sobre la cobla-orquestra La Principal de Peralada. El món sardanista ens va tornar a aplegar en altres ocasions, la revista Som, com a presentador de La nissaga dels Serra, coincidint amb l'Aplec de la Sardana de Peralada de l'any 2000.

Un altre punt de confluència va ser el Patronat Eiximenis i els centres d'estudis. Ell des del Centre d'Estudis Selvatans i qui subscriu aquest escrit des de l'Institut d'Estudis Empordanesos. Un dels actes més rellevants va ser la constitució del primer ens d'àmbit cultural interfronterer, la Unió de Centres d'Estudis Transpirinencs (UCET), a Tolosa de Llenguadoc, el 1997.

Com a director dels "Quaderns de la Revista de Girona", en Joan em va esperonar a embrancar-me en el Quadern de Peralada, presentat l'estiu de 2015. I, aquest mateix any, com a president del Club Marina Casinet de Lloret de Mar i de la Fundació Prudenci Bertrana, em va convidar a "fer bolos" primer a Lloret i, més tard, a Girona, per impartir una conferència sobre el cronista Ramon Muntaner, amb motiu de la commemoració del 750è aniversari del seu naixement.

Aquests punts de trobada culturals anaven acompanyats del corresponent esbargiment, moment en què en Joan mostrava les seves dots per recitar i el seu sentit de l'humor amb el seu peculiar somriure de murri.

Quan s'apropaven les festes nadalenques arribava la "seva" felicitació amb vers de collita pròpia. Avui, en veure tota la feina feta, som nosaltres qui el felicitem. No tan sols pel que va fer, sinó també per tot el que va ajudar a portar a terme.